

Mauno Vanhala

Kengät

Autofiktiivinen romaani

Kengät

Aiempia teoksia

Totinen mies (2018)

Koronajenkka (2020)

Kengät

Mauno Vanhala

Itkin kun minulla ei ollut kenkiä, mutta itku loppui, kun näin miehen,
jolla ei ollut jalkoja

2021 Mauno Vanhala

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-4495-6

Maan korvessa kulkevi lapsosen tie

Luku 1.

Minulle kerrottiin, että synnyin Veikko ja Martta Jortikan ensimmäisenä lapsena Suvelan renkituvassa syöksysynnytyksellä, lehmän-paskaisten kumiteräsaappaiden väliin, viikkoa ennen laskettua aikaa kesäkuun 15. päivä, 1949. Isäni oli kuulemani mukaan suunnitellut lapsen tuloa ennakkoon siten, että hän lainaisi veljeltään Patulta sivuvaunullista moottoripyörää, ja ajaisi äitini sillä Sarajärven kunnan-sairaalan synnytysosastolle, kun aika tulisi. Kotona synnytti tuolloin enää harva.

Suunnitelma petti, sillä kun poltot alkoivat iltalypsyllä, ja lapsivesi lorahi navetan paskaluoriin, isäni oli poliisiputkassa. Äiti kertoi joskus, että hän oli ollut Leinnevalla Suutari-Aatin kanssa tiputtamassa varpajaisviinoja, kun virkavalta tölmähti paikalle, ja pidätti keittäjät kuulusteluja varten. Ilmeisesti joku metsässä kulkija oli löytänyt välineet, ja ilmoittanut niistä virkavallalle.

Äitini kertoi kompuroineensa kartanoon, ja saaneensa kerrottua alkaneesta synnytyksestä Suvelan emännälle, Bertalle. Tämä juoksi hakemaan naapurista Peuralais-Lyydin paikalle. Lyydi oli sitonut lukuisia napanuoria kyläkunnan saunasynnytyksissä, ja hänen miehensä oli kylän orien salvaja, ja kansanparantaja.

Kun äitini pääsi renkitupaan, ja sai heitettyä saappaat jalastaan, sekä riisuttua flaneliset alushousunsa pois, jalkovälissä avautuneesta emättimestä pilkisti jo karvainen päälaki. Supistukset kiihtyivät, ja pullahdin maailmaan, äidin pidättely-yrityksistä huolimatta.

Siihen hätään Lyydikin oli paikalla, mutta hänen tehtäväkseen jäi ainoastaan napanuoran sitominen:

”Kommea poeka. No ei muuta ku ootetaa, että jäläkeiset vielä syntyy kokonaa, niin sitte se o sillä selevä!”, hän oli tuuminut.

Vanhempani olivat menneet naimisiin edelliskesänä. Isäni oli lyhyenlääntä, vankka, tummakulmainen, ja isoleukainen mies, ja äitini oli vanttera, lanteikas, ja ryntävä ristiverikkö. Hän oli näyttävän näköinen nainen, ja kylillä oli kerrottu, että vientiä olisi ollut vaikka talollisen emännäksi. Isälläni oli kuulemma tappelijan ja rähinöitsijän maine, joten tämän liiton tielle monet ennustelivat siunaantuvan vielä runsaastikin vaikeuksia.

Perhe sai ensiasunnokseen isäni vajaa vuosi aiemmin leskeksi jääneeltä sisarelta, Bertalta, Suvelan kartanon vanhan renkituvan. He hoitivat Bertan kymmenpäistä karjaa ja pelloja, ja töitä ympäri vuoden.

Pikkusiskoni Eila syntyi noin vuoden kuluttua, ja olimme varttuneet maalaistalon pihapiirissä, keskellä kanoja, ja kissoja. Renkitupa oli ollut perheen kotimme neljä vuotta. Muutamat haaleat muistikuvani tuosta ajasta liittyivät vanhempieni ankariin riitoihin isän juopottelun takia.

Sitten Bertta löysi uuden rakkauden, ja samalla taloon uuden isännän. Perheemme oli saanut lähteä renkituvasta pikakomennuksella.

Elämällä on tapana kantaa, ja niin meitäkin, kun perheelle löytyi Kekkolasta, Sarajärveltä Viitasaarelle menevän maantien varrelta, kymmenen kilometrin päässä kirkonkylän keskustasta Varjola. Se oli joskus vuosisadan alkupuolella rakennettu entinen torppa. Siinä aiemmin asunut Koppa-Ukko, eli kyläkunnan pärekorien tekijä, oli kuollut kevättalvella. Hänen ainut sukulaisensa, Tampereella asuva siskonsa oli jättänyt veljen hautajaisissa sanaa, että torppa olisi vuokrattavana.

Se sattui sopivasti! Samoin kuin se, että isäni sai töitä Sarajärven vaneritehtaalta.

”Nyt alakuu apumiehen hommia, mutta kyllä siellä sitte oppii. Leipä o pitkä, ja kapkea, mutta sitä riittää!”, isäni kertoi uutista työpaikan varmistuttua.

Minulle alkoi kertyä parempia muistikuvia Varjolasta. Niissä pikkumökin olohuoneen ja keittiön virkaa hoitavan huoneen lattia oli punaruskeaksi maalattua mäntylankkua, josta oksat olivat kohonneet esille. Ne tuntuivat mukavilta jalkapohjiin sukkieni läpi.

Olohuoneessa, makuuhuoneeseen vievän oven vieressä seisoi mustaotsainen Högforsin puuliesi, jonka edustaa komisti kuhmuille ajan saatossa painunut messinginvärinen suojapelti. Sen päällä seisoi aina pärekoppa täynnä puita. Uunin luukku oli polttavan kuuma, ja sitä oppi varomaan. Riitti, kun siinä poltti sormensa kertaalleen.

Huoneen ainoan, maantielle suuntautuvan neliruutuisen ikkunan edessä seisoi vihreä ruokapöytä tuoleineen. Ikkunan huuruun olisi ollut mukava piirrellä, mutta äiti oli kieltänyt sen.

Pöydällä oli kukka-aiheinen vahakangas, ja pienessä vaasissa keskellä pöytää seisoi nippu punertavia kanervia. Sen yläpuolella roikkui suhiseva Tilley lamppu.

Toisen huoneen puulattian päälle oli naulattu harmaaksi maalattu kovalevy, joka törrötti irrallaan seinän varresta. Talvipakkasilla sinne saattoi aamuisin kertyä huurretta.

Makuuhuoneen ovensuunurkassa oli syvän punaiseksi maalattu pönttöuuni.

”Minä soan moalata uunin millaseks minä haluan”, Koppa-Ukko oli sen enempiä selittelemättä sanonut kyläläisten kysellessä aikoinaan uunin oudosta väristä. Sen se teki, että punaisia pönttöuuneja alkoi ilmaantua muillekin kylläisille.

Uuniseinällä oli laudoista väsähty lasten kerrossänky ja toisella puolella huonetta heteka. Nukuimme Eilan kanssa jalat vastakkain

alalaverilla, kun isä siirtyi ylälaverille. Hetekassa nukkui äiti yksin, kasvavan mahansa kanssa.

”Sitä tulloo teille mukulat sisko tai vel piakkoin”, äiti valisti.

Tulevaa perheenjäsentä odotti keskellä lattiaa lastenkätkyt, sekin pu-nainen. Sen kumpaankin päätyyn oli sommiteltu sinisellä ja keltai-sella kukka-asetelma, isolla pensselillä!

Vesi noudettiin pihakaivosta, joka oli usein keväisin tyhjä. Silloin äiti-Martta oli lykännyt tarveveden kelkalla Patun kaivosta, vajaan kilo-metrin päästä. Kädet ja kasvot pestiin emalivadissa, johon vesi läm-mitettiin Högforssin päällä isossa kattilassa.

Pienemmät tarpeemme teimme äitiä myöden hellan kulmalla olevaan ämpäriin, ja meitä lapsia varten makuuhuoneessa oli vielä potta. Isä kävi kusella ulkona, portaitten pieleen. Me lapset saimme tehdä isommat tarpeemme pottaan, mutta aikuiset kävivät paskalla puu-seessa pihan perällä, talvella aina kinosten takana. Saunassa kä-vimme kerran viikossa, Patun luona.

Muistan, kuinka ahdasta mökissä oli etenkin silloin, kun isä-Veikon kaverit tulivat kylään. Heitä saattoi tulla viisi-kuusikin kerralla, ja usein, etenkin lauantai-iltaisoin heillä oli Koskenkorvaa, pontikkaa tai kiljua mukanaan. Silloin meno huushollissa oli meluisaa ja savuista.

Me lapset saimme seurata väliovesta, makuuhuoneen laverilla ma-hallaan maaten monia ryminöitä, jolloin ringi istui keittiön pöydän ää-ressä korttia lyöden, tupakoiden, ja juopotellen. Kiljupäivänä koko talo oli sakeana sen ällöttävän imelästä hajusta, tupakansavusta ja miesten pelihimon kiihdyttämistä huudoista:

”Sökö, tonni nokkiin, luhvoat perkele, perskortti kunkku, täyskäs, hähää”.

Joulun alla, äidin mahan kasvettua isompiin mittoihin, hän hermostui yhä herkemmin meluisiin vieraisiin, ja ajoi heidät ulos. Isä-Veikko tosin saattoi panna hanttiin kavereittensa kohtelusta, ja karjaista:

”Perrkele, minä oon isäntä talossa! Kuule akka, tiijä se, että minun kaverloita ei ajeta ulos, jos minä en sitä ite tie!”

Muu korttiporukka asettui äidin puolelle, ja rauhoitteli isää, kun äiti, me kainalossaan, maha pystyssä komensi heitä. Sakki hävisi iltaan useimmiten viimeistään silloin, kun äiti alkoi paiskoa miesten takkeja ja kenkiä pihalle:

”Nyt heleveittii teältä. Lapset tukehtuu savvu, ja kaekki petivoatteetki haesoo tupakalle. On se Jumalauta kumma, jos ei ihminen soa olla rauhassa ees kotonaa. Ulos, ja äkkiä. Tae vetelen oikeasti tällä harjan varrella päen pärsteä”, hän raivosi.

Tuona jouluna sain elämäni ensimmäiset omat töppöset. Ne tulivat tarpeeseen, koska vanhat kumisaappaat olivat käyneet pieneksi, ja niissä paleli varpaita. Töppöset tuntuivat ihanan keveiltä astella. Lisäksi niillä oli mukava liukastella jäisellä tiellä, kun me, koko perhe yhdessä kävelimme varhain jouluaamuna Poro-Matille.

Matilla oli kuorma-auto, jonka lavoille oli viritelty puupenkit, ja koppi. Hän kuskasi kyläläisiä auton lavalla erilaisiin tapahtumiin kirkonkylälle, kuten nyt joulukirkkoon. Kirkkomatkoja ei tehty enää hevospeleillä. Nimensä Poro-Matti sai tuotuaan mukanaan Lapista kaksi poroa laiduntamaan pihamaallaan. Äiti sanoi joskus, että ne ovat sillä niin veressä, että ne oli pakko ottaa mukaan.

Olimme perillä hyvissä ajoin ennen kirkonmenojen alkua, ja kävelimme muun kirkkokansan tavoin pitkin Sarajärven pääkatua, joulunvaloja ja näyteikkunoita katsellen. Meidän oli pakko pysähtyä ihmettelemään, kun Naukkarisen vaatekaupan näyteikkunassa joulukoris-
teiden keskellä oli isoja lautasia yhteen läväyttelevä apina.

”Onkos tuo ees oekea?”, Eila kysyi hiukan pelokkaalla äänellä.

"No tietenki on!", vastasi isä, ja nauraa hörhötti päälle.

"Aena sinä höpötät", äiti sanoi harmistuneena, ja selvitti:

"Nukkeha se o, ei se oekea kuitenkaa oo. Eihän oekea apina nyt ees jaksas paukuttoa noeta lautasia päivästä toisee. Se on tehny sitä jo viikon, ja vielä tekköö varmaa aenaki toesen perrää. Sähköllä se pel-loa. Ehkä meillekki sitte uuteen talloo soahaan jossaki vaeheessa sähköt. Jos sitten saes vaekka joskus ostettua pyykkikonnee, niin helepottas se aenaki siltä osin."

"No, palelooko Mikon varpaeta?", isä kysyi, kun lähestyimme kirkkoa.

"Ee palele!"

Kirkossa urkujen pauhina pelotti minua, ja turvaa hakeakseni tartuin isää peukalosta. Tämä puisti heti käteni irti. Onneksi äiti ei evännyt kättäni.

Tapaninpäivänä Varjolaan alkoi tulla elämää heti aamuviideltä. Heräsimme kaikki meteliin, kun joukko miehiä tuli remuten ovesta sisälle, kantaen mukanaan koivurankaa, jonka he asettivat vasten Högforssia:

"Nyt männöö muur nuri, jos isäntä ee löyvä miehille pontikkakuppia!"

Minua pelotti, että jos ne oikeasti kaatavatkin muurin. Mitä sitten tapahtuu?

Vasta ikävuosien karttuessa opin tietämään, että "muurinkaato" oli oikeastaan kylänkiertoa ja juopottelua.

Olihan isä-Veikko varautunut tulijoihin, ja hän kaivoi jostakin pullon, joka alkoi kiertää miesporukassa. Kohta mökissä kävi melkoinen puheen sorina, ja väliin huutelu. Aikansa höpötystä kuunneltuaan viimeisillään hetekassa makaava äiti hermostui. Kiukuissaan hän huusi:

”Helveti jätkät, lähtekeä kotteihinne sieltä. Eihän tässä peäse viimeisillää oleva akka ees kuselle sankoo, ku siellä toljotatto!”

Keiturin Ville kihitti humalassa, otti saappaan jalastaan, ja heitti sen makuuhuoneeseen.

”Kuse siihe!”

Äitiä ei tarvinnut kahdesti kärkeä, vaan tämä veti oven kiinni, kusta suhautti silmiemme edessä saappaaseen, ja ojensi sen ovenraosta takaisin Villelle.

”Ota ryökäle, siinä on kenkäs!”

”Kus se siihe”, Ville äimisteli toisten nauraessa vahingoniloisina.

”Ee pijä männä Marttoa yllyttämää, sillä o luonnetta”, isä nauroi vahingoniloisena Villelle.

Pian torailun jälkeen miehet lähtivät, isä mukanaan, vaikka äiti yritti estellä:

”Mitä jos vaekka minun aeka tulloo. Mitäs sitte. Nää mukulat jeävät tänne sitte yksin. Et kyllä lähe!”

Mutta lähtihän isä, ja palasi vasta yömyöhällä, ympäri humalassa. Onneksi hän nukkui heti tultuaan, eikä meidän tarvinnut sillä kertaa kuunnella vanhempien tappelua.

Jouluaatto sattui keskiviikolle, joten joulun jälkeen vaneritehtaan työläisillä oli usea päivä vapaata. Isäkään ei päässyt karkuun edes töitten varjolla, kun äiti iski kuin haukka hänen kimppuunsa, heti kun tämä oli alkanut aamulla selvitä. Seurasin uteliaana, kun hän sai kohmelaisen isän lupaamaan, että meille alettaisiin rakentaa uutta taloa, koska Varjola oli käymässä ahtaaksi. Jotenkin mieleeni tuli, että isän lupaus vaati kuitenkin sen, että äiti kaivoi komeron nurkasta sinne piilottamansa pontikkapullon pohjan isän krapulan taltuttamiseksi. Viinalla näytti olevan ihmeellinen voima.

Äiti piti myös huolen siitä, että asiassa alettiin toimia laittamalla isän varmistamaan ensimmäisenä arkena Vaneritehtaalta. Itse hän lupasi sopia puutavarasta veljensä Teemun kanssa.

"Lepolassa on mehteä niin paljon, ettei siellä näy, jos yhen talon rakennustarpeet ottaa", hän posmensi.

Kun äiti tammikuun lopussa oli Sarajärven kunnansairaalan synnytysosastolla, muutaman päivän meitä lapsia oli hoitamassa kunnan kotisisar, Tyyne. Hän nukkui yöt meillä, Högforssin eteen viedyllä patjalla. Hän oli mukava nainen ja piti meitä hyvin. Hän rakensi kanssamme pihaan talven ensimmäisen suojan aikana pyöreämahaisen lumiukon, jolle laitettiin hiilistä silmät, suu ja pompan napit.

"Onpas vauva kurttunen", sanoin, kun äiti tuli kotiin pikkuveljen kanssa.

"Katsoppas, kuinka kommea tukka sillä o. Kyllä siitä mies vielä tuloo!", isä-Veikko sanoi, ja jatkoi:

"Ja sen nimeks tuloo Antero."

Äiti ei ottanut kantaa nimikeskusteluun, vaan myhäili itsekseen, ja lajitteli posket punaisina äitiyspakkauksen tavaroita:

"Kyllä tää pakkaus voan o hyvä tämmöselle köyhälle. Teällä on hyviä vaeppoja vaekka kuinka monta, ja potkuhousuja, ja vaekka mitä!"

"No antaahan ne jottai työläisenki perheelle. Lapslisät ne voan saesvat olla parempia", isä tokaisi niskaansa hieraisten.

"Kyllä se o hyvä, että tavarana tuloo. Soattais joutua meilläki pennit kitusiin ja sököringille, jos voan sattus kuuri aekaa isännän kässä. Onneks oon sopinut, että lapslisärahat männöö pankkitilille, jonne voan minulla o käyttöoikeus. Kuuleehan ne Suomessaki joissaki asioissa naisenki eäntä, niinku se pankkijohtaja Hänninen, ku tili perustettii", äiti pisti.

”Sinä se et sitten ossoa pitteä suutas kiinni, helevetti.”

Samana iltana heräsin epämääräisiin ääniin hetekasta. Kuulin, kun äiti sanoi vihaisella äänellä:

”Elä nyt helevetin pukki het peälle yritä, ku toinen on justii lapsen tehny. Paekat repes sen verran pahasti, että sinne osastolle ei oo asiaa parrii viikkoo. Niin se leäkär laitoksella sano. Sano se senki, että nyt pitäs keho antoa levätä, ja kehotti käyttämää ehkäsyä, niitä kortonkeja. Minä en sitte enneä sulle anna, jos kumi ei oo peällä. Että pijä siitä asiasta huol. Ja siitä asiasta ei enneä keskustella. Ja pane nyt se mulukkus housuihis, minä nukun.”

En silloin tajunnut keskustelusta mitään, mutta jostakin syystä se muistui mieleeni joskus myöhemmin, kun ymmärrys maailman tosi-asioista kasvoi.

Luku 2.

Juuri pystytetyn talon rungon takana oli pihapuuksi jätetty suuri koivu, jonka juurelle puhkesi roudan sulaessa iso savisilmäke. Siitä pursui harmaata, kosteaa massaa lähes puolen neliön alueelle. Oli ajankohtaan nähden harvinaisen lämmin, alkavan kesän päivä. Koivun silmut odottivat jo turpeina puhkeamistaan ja ensimmäiset sitruunaperhoset lentelivät etsien kumppania.

Eilan kanssa löysimme leikeissämme savisilmäkkeen, ja siinä tillustelimme paljasjaloin, ilosta kiljahdellen. Aurinko paistoi kirkkaansiniseltä taivaalta kiillottaen saven tuntumaan silkiltä jalkapohjissa. Se päästeli nauravia, lupshtavia ääniä, kun nostelimme villisti jalkojamme. Äänten ohella vähintään yhtä mukavalta tuntui se, kun pinnan alta viileämpi savi tursui varpaiden välistä jalkapöytien päälle.

”Elekeä juosko rapakossa, soatto voa variksensoappaat”, äiti oli varoitannut heti aamulla heitä, mutta eihän sitä muistanut. Savi tuntui varpaiden välissä ihanalta.

Leikkimme vaihtuivat aina mielen mukaan. Silmäke viehätti aikansa, mutta pian suuntasimme jo läheisellä sahanpurukasalle. Siinä oli sahattu kevättalvella puutavara uuden kotitalonsa rakentamista varten. Äiti oli pyörittellyt isolla reikäisellä lapiolla purua kevätauringossa jo pari viikkoa saaden sen kuivumaan. Suurin osa siitä menisi talon pohjan eristykseen. Loput käytettäisiin seiniin ja ullakolle; niin Muurari-Antti sanoi meille hormia muuratessaan.

Purukasalla oli valmiina tikuista rakennettu aitaus käpylehmille, ja puuhevoselle. Lisäksi Suutari-Aati oli nakerrellut muutamia puu-ukkoja, ja -naisia, joille hän kanssamme oli maalannut kirkkaat vaatteet. Hän oli tehnyt minulle myös puisen kuorma-auton ja pikkuauton, joita varten olimme tasoittelleet kasalle tieurat, ja rakentaneet tikuista autoille katokset. Eilalle hän oli tehnyt tuohesta pienen korin, ja puusta lautasen ja lusikat. Pieni laudanpätkä toimi leikeissämme pöytänä, ja tulitikkuaski penkinä.

Meillä oli kaikki tarvittava, jotta mielikuvitus sai rakennettua kodin, isän käymään autolla töissä, ja äidin hoitamaan kotia. Mielikuvituskodissa kaikki oli hyvin, kuten herastuomari Kantosen kotona, jossa oli monta huonetta, matot lattialla, ja sähkövalot.

Mielikuvituskodissa isä ei juonut, eikä siellä pelattu korttia. Nyt talon rakentamisen alkaessa isä sai äidin sanoen ”viinapirun” kuriin, eikä ollut juopotellut pitkään aikaan. Samalla korttiporukankin vierailut Varjolassa loppuivat.

Purukasaleikkejä seuranneella viikolla savessa tillustelu teki sitten tehtävänsä. Kantapääni alkoivat halkeilla, ja niihin syntyi kipeitä haavaumia, joista tihkui verta. Äiti huomasi minun nilkuttavan, ja istutti minut tuolille, otti jalat käsiinsä ja katseli niitä todeten:

”Näellä jaloilla ei sitte muutamaaan päivää soa kävellä tuolla ulukona. Ne tulehtuu heleposti, nuo halakeamat. Nyt sinä saet kunnan variksensoappaat, ja ne o arat nyt alakuusa. Minähän sanon sulle, ettei rapakossa soa kävellä. Nyt näit!”

”Mennää huomenna hakemaan Apteekista boorivettä kovettumien hautomisse. Ja täytyy käyvä sen verra Pappilan männikössä, että löyvetään pihkoa. Sillä halakeilevat kantapeät paranoo. Ja pittääeshän sinun soaha kengätki kesäksi. Sitten kun kantapeät o kunnossa, käyvään ostamassa sulle kesälipposet. Ja Eilalle kanssa, ettei teijän tarvihte avojalon koko kesseä juosta”, hän jatkoi painellen samalla jalkapohjan sierettymiä.

Kantapääät paranivat viikossa, ja kirmailu jatkui, mutta nyt uusilla sini-sillä tennareilla, jotka haettiin Nahkalan Kaupasta. Ne olivat minulle ensimmäiset ikiomat kesäkengät. Aiemmat lipposet olin saanut Eino-serkulta käytettyinä.

Äidin mukaan rakentamisessa oli hyvät puolensa, koska hän sanoi joku iltapäivä Patulle:

"On se hyvä, kun ei oo Veikkokaa kerenny juomaan. On tuntunu rinnassa niin hyvältä. Kyllähän meillä olis kaikki evvää hyvvää elämää, jos se viinapiru hellittäis, ja sen myötä se kortinpelluukin. Veikon tili, ja lapslisät riittäis oikein hyvin. Ja soanhan minäkin noilla ompelutöillä aina jottai omalta osaltan tuotua talloon."

"Jospa se nyt jäis!", Patu totesi.

Eihän viinapiru toivomalla lähtenyt, koska isä edelleen saattoi joskus iltaisin tuskailla:

"Tul sitä kaikkee alettua, ku talo rakentamisssee. Ku ei oo ommoia rahhoa, on paenettava niska limassa kahta vuoroa. Ei ees viinapaukku o soanu kuukausii. Ohan tääkin elämeä."

Viina ja kortinpeluu olivat kuitenkin läsnä, koska kuulin jonakin iltana ennen muuttoa, kun äiti ojensi isää:

"Ja jumalauta, sinne Mikkolaa et sitten tuo kertoakaa näetä korttiporukoeta, että pane se nuppiis. Minä lähen kersojen kanssa siitä huushollista het, jos sellaisen tempun tiet, kertoakaa. Minä oon puhunu Teemullekki, ja peäsen Lepolaa koska haluan, jos sen tempun tiet."

"Vae akat teällä meäräilöö. Hyvä o, ei sitte kaverloita tänne. Meen sitte niije luo, jos se o parempi!"

"Kaverit soavat käyvä, mutta selevin päe. Sitä aikaisten miesten, soatikka juopuneitte kortinpelluuta ja huutamista ee jaksu pirukaan kuunnella ja katella, että siitä asiasta ei enneä puhuta. Teällä sattuu asumaa lapsiaki! Onko selevä?"

Talo valmistui syyskuun loppupuolella siihen muuttokuntoon. Keittiö ja makuuhuone olivat äidin puheiden mukaan lähes valmiita, mutta olohuoneessa Patu jatkoi kirvesmieshommiaan. Samoin vintti oli kokonaan tekemättä, eikä ulkorakennuksesta ollut vielä kuin paikka katsottuna. Sinne tulisivat ulkokuone ja sauna, joten ensimmäinen

Autofiktiivinen romaani köyhän alkoholistiperheen pojasta, Mikosta, joka erilaisten sattumusten, ja kovien kokemusten kautta pääsee huono-osaisuuden pauloista irti. Kansakoulun opettaja ohjaa kiusatun pojan Oppikouluun. Huolimatta opettajakunnan kannustuksen puutteesta, pieleen menneet ylioppilaskirjoitukset ohjaavat hänet pyrkimään Lääketieteelliseen tiedekuntaan, ja lääkäriksi.

Suvun kirouksena on Mikon papalle langetettu kirous alkoholismin jatkumisesta aina kolmanteen sukupolveen saakka. Mikko löytää oman ratkaisunsa rajujen kokemusten, ja mielisairaalan kautta. Riippuvuusongelman ratkaisu avaa kirjan päähenkilölle portit jatko-opiskeluun, ja merkittävään asemaan tutkijana, ja lääkärinä. Kirja käsittelee alemmuudentunnon ja häpeän leiman voittamista. Kirja on autofiktiota, jossa omien kokemusten lisäksi on käytetty fiktiivisiä, tosielämästä lainattuja elementtejä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi